

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **LUŽEC servis s.r.o.**, sídlem Lužec č. ev. 13, 362 25 Nejdek
zastoupena advokátem Mgr. Romanem Seidlerem, sídlem
Malická 1576/11, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, 360 06
Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022, č.j. KK/958/LP/22-3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022, č.j. KK/958/LP/22-3, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Romana Seidlera, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 19. 7. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručitou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022, č.j. KK/958/LP/22-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Městského úřadu Nejdek (dále též jen „*správce poplatku*“) – platební výměr na místní poplatek z pobytu – ze dne 3. 2. 2022, č.j. OE/579/2018-70, kterým byl žalobkyni vyměřen poplatek z pobytu za období od 1. 7. 2021 do 31. 12. 2021 v částce 190 350 Kč, část vyměřeného poplatku ve výši 160 150 Kč byla zvýšena podle § 11 odst. 3 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „*zákon o místních poplatcích*“), na dvojnásobek, celkem bylo vyměřeno 350 500 Kč; žalobkyně odvedla 61 200 Kč; splatnost rozdílu mezi vyměřeným poplatkem a odvedenou částkou, tj. 289 300 Kč, byla stanovena nejdéle do 15 dnů od právní moci platebního výměru.
2. Změna platebního výměru na místní poplatek z pobytu spočívala ve změně:
 - části vyměřeného poplatku, která se dle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích zvyšuje na dvojnásobek, z částky 160 150 Kč na částku 159 150 Kč
 - celkem vyměřené částky z částky 350 500 Kč na částku 349 500 Kč
 - rozdílu mezi vyměřeným poplatkem a odvedenou částkou z výše 289 300 Kč na výši 288 300 Kč.
3. Žalobkyně požadovala též zrušení platebního výměru na místní poplatek z pobytu.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně uvedla, že žalovaný dospěl k závěru, že věc byla správcem poplatku správně zjištěna a posouzena a jeho platební výměr vychází ze spolehlivě zjištěného stavu a byl vydán v souladu s § 11 zákona o místních poplatcích v návaznosti na vyhlášku města Nejdek č. 01/2021, o místním poplatku z pobytu (v odůvodnění napadeného rozhodnutí se chybně odkazuje na vyhlášku č. 2/2020) a také v souladu s daňovým řádem. Žalovaný je toho názoru, že zvýšení neodvedené části poplatku je přiměřené a že správce poplatku již neměl jinou možnost než přistoupit na dvojnásobné zvýšení neodvedené části místního poplatku z důvodu, že žalobkyně opětovně neprovedla včas ohlášení poplatkové povinnosti za uplynulá tři poplatková období, ani neodvedla poplatky včas a ve správné výši, to znamená, že se žalobkyně nepoučila z předchozích svých pochybení za uplynulá poplatková období a postupovala opět v rozporu s platnými právními předpisy.
4. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný pouze odkazuje na to, že správce poplatku po zjištění porušení ze strany žalobkyně jednal správně a řádně vyměřil místní poplatek z pobytu a také zvýšil na dvojnásobek neodvedenou část místního poplatku z pobytu, neboť mu to umožňuje právní předpis schválený orgánem města Nejdek, který byl vydán v souladu se zákonem o místních poplatcích. Jako jeden z důvodů zvýšení místního poplatku z pobytu uvádí shodně jako správce poplatku opakované prodlení žalobkyně s jeho odvedením za předchozí poplatková období. Jestliže však žalovaný jako další důvod pro zvýšení místního poplatku z pobytu uvádí také opožděné ohlášení poplatkové povinnosti žalobkyní, pak se však již jedná o nové skutkové zjištění, neboť správce poplatku se takového důvodu pro navýšení místního poplatku z pobytu ve svém platebním výměru nedovolával. V tomto rozsahu tak žalovaný rovněž založil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí.
5. Podle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích *včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků může správce poplatku zvýšit až na trojnásobek; toto zvýšení je*

příslušenstvím poplatku sledujícím jeho osud. Zákonná dikce tak dle žalobkyně zcela zjevně ponechává správci poplatku prostor pro správní uvážení. Navýšení poplatku, v daném případě místního poplatku z pobytu, tak nemusí nastoupit automaticky. Jestliže by si zákonodárce přál vždy, nedojde-li k včasnému zaplacení nebo odvedení poplatku, aby došlo k jeho navýšení, vyjádřil by tuto vůli příkazem postihnout porušení příslušné platební povinnosti jednoznačně stanovenou sankcí podle určité sazby, jak se tak například děje v případě daňových nedoplatků. Toto však zcela evidentně není případ místních poplatků, a proto je na místě znovu připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, sp.zn. 10 Afs 168/2015, ve kterém tento soud vyslovil požadavek, aby správce poplatku v případě sankčního navýšení poplatku podle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích důkladně posuzoval všechny podstatné skutkové okolnosti a pečlivě popsal v odůvodnění všechny úvahy, které ho vedly ke zvýšení poplatku. Ani správce poplatku ani žalovaný se však tímto kritériem neřídili, pouze se omezili na konstatování, že jim příslušná vyhláška města Nejedek navýšení poplatku z pobytu až do výše trojnásobku umožňuje, v podstatě libovolně podle jejich vůle. Žalovaný a ani předtím správce poplatku neuvedli žádnou okolnost, která by v daném případě navýšení poplatku z pobytu již umožňovala. Jestliže žalovaný konstatuje, že zvýšení neodvedené části poplatku je přiměřené, pak však neupřesnil, v jakém vztahu tuto přiměřenost posoudil, a ani nevysvětlil, jaké konkrétní skutečnosti mu již nedávaly jinou možnost, než přistoupit na dvojnásobné zvýšení neodvedené části místního poplatku. Jestliže žalovaný poukazuje na opakované neodvedení poplatku z pobytu žalobkyní, pak tím v projednávaném případě postihuje žalobkyni za porušení jejích povinností, které nebylo předmětem daného řízení, a současně si v rozporu s účelem sledovaným § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích pro sebe vyvozuje, že již jakékoli prodlení se zaplacením nebo odvedením poplatku způsobuje jeho navýšení.

6. Žalobkyně dále konstatovala, že ona se naopak ve svém odvolání proti platebnímu výměru dovolávala své nepříznivé ekonomické a finanční situace, ve které se ocitla, stejně jako ostatně většina obchodních korporací v České republice, v důsledku celosvětové pandemie onemocnění COVID-19. Žalovaný se však s těmito argumenty vůbec nevypořádal. Žalobkyni tento jeho postoj mrzí o to více, že se jí navzdory ekonomickým těžkostem v letech 2020 a 2021 podařilo udržet provoz svého hotelu a zachránit nemálo pracovních míst. Díky tomu tak může zůstat významným plátcem místních poplatků pro město Nejedek. Otázka nepříznivých ekonomických vlivů na podnikání žalobkyně zůstává stále aktuální, zvláště pak s ohledem na současný ekonomický vývoj, kdy je řada ekonomických subjektů ohrožována výrazným zdražováním cen energií.
7. Žalovaný pak dle žalobkyně nechal bez povšimnutí i další procesní pochybení správce poplatku, který neposkytl žalobkyni možnost seznámit se s podklady pro vydání platebního výměru a vyjádřit se k nim, a tedy porušil jedno ze základních procesních práv žalobkyně. Žalobkyně zde například odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1996, sp.zn. 6 A 175/94, podle kterého povinnost správního orgánu umožnit účastníkům řízení, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladům i ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění, nelze považovat za splněnou tím, že správní orgán účastníku řízení doručí rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze vyčíst, že a jaké důkazy již byly provedeny. Smyslem povinnosti správního orgánu je zde umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvedl, že se s tvrzením žalobkyně neztotožňuje a svůj názor k dané věci vyjádřil v napadeném rozhodnutí, na který v tomto vyjádření plně odkazuje. Žalovaný jako odvolací orgán po prostudování celého spisu daňového subjektu byl toho právního názoru, že zvýšení neodvedené části poplatku je přiměřené a v souladu se zákonem o místních poplatcích, neboť správce poplatku již neměl jinou možnost než přistoupit na dvojnásobné zvýšení neodvedené části místního poplatku z důvodu, že daňový subjekt opětovně neprovedl včas ohlášení poplatkové povinnosti za uplynulá tři poplatková období ani neodvedl poplatky včas a ve správné výši.
9. K žalobní námitce, že navýšení poplatku nemusí nastoupit automaticky, k odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, sp.zn. 10 Afs 168/2015 a jejímu tvrzení, že ani správce poplatku ani žalovaný se tímto judikátem neřídili, že se pouze omezili na konstatování, že jim příslušná vyhláška města Nejdek navýšení poplatku z pobytu až do výše trojnásobku umožňuje, v podstatě libovolně podle jejich vůle, žalovaný uvedl, že pečlivě prostudoval spisovou dokumentaci správce poplatku, než vydal rozhodnutí napadené žalobou. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z kompletní spisové dokumentace, ze které jsou zřejmé důvody zvýšení poplatku z pobytu správcem poplatku a také, že mu to právní předpisy umožňují. Žalovaný je toho právního názoru, že správce poplatku postupoval v souladu s právními předpisy, tudíž žalovaný vycházel z objektivně zjištěného stavu a rozhodl správně na základě spisové dokumentace.
10. K námitce žalobkyně, že žalovaný nechal bez povšimnutí i další procesní pochybení správce poplatku, který neposkytl žalobkyni možnost seznámit se s podklady pro vydání platebního výměru a vyjádřit se k nim, a tedy porušil jedno ze základních procesních práv žalobkyně, a k odkazu na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1996, sp.zn. 6 A 175/94, žalovaný uvedl, že dne 26. 1. 2022 zaslal správce poplatku žalobkyni zprávu na e-mail director@zamek-luzec.cz, ve které bylo uvedeno, že se žalobkyně může seznámit s podklady před vydáním platebního výměru. Žalobkyně odpověděla správci poplatku ten samý den, tj. 26. 1. 2022 s tím, že si počká na vydání platebního výměru, který je připravena obratem uhradit. Z uvedené e-mailové konverzace je zřejmé, že správce poplatku žalobkyni nekrátil na jejích právech a umožnil jí seznámit se s podklady před vydáním platebního výměru.

IV.

Replika žalobkyně

11. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že nadále trvá na své žalobě, neboť žalovaný ani ve svém vyjádření ze dne 8. 9. 2022 nepodal přesvědčivé vysvětlení, z jakého důvodu došlo k navýšení místního poplatku a proč se zvolil právě dvojnásobek, který není zákonem striktně stanoven. Žalovaný pouze sdělil, že správce poplatku již neměl jinou možnost než přistoupit na dvojnásobné zvýšení neodvedené části místního poplatku z důvodu, že daňový subjekt opětovně neprovedl včas ohlášení poplatkové povinnosti za uplynulá tři poplatková období ani neodvedl poplatky včas a ve správné výši. Vůbec se však již nezabýval okolnostmi, které u žalobkyně vyvolaly situaci, jež jí uvedla do prodlení, a na které žalobkyně odkazovala. Je-li navýšení poplatku v daném případě pouze postihem za prodlení se splněním platební povinnosti, pak toto navýšení enormně převyšuje běžný úrok z prodlení či běžné penále uplatňované podle daňových předpisů. Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správce poplatku způsobily žalobkyni

majetkovou újmu, když finanční plnění určené na úhradu navýšeného místního poplatku nemůže použít např. na své provozní náklady.

V.

Posouzení věci soudem

12. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

14. Pro rozhodnutí věci jsou podstatné závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 12. 2015, č.j. 10 Afs 168/2015-45 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
15. Nejvyšší správní soud uvedl: „Podle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích může obecní úřad zvýšit včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků až na trojnásobek; zákon přitom nestanoví žádná bližší kritéria, kterými by se při zvyšování poplatků měl řídit. To ale neznamená, že jakékoli zvýšení lze odůvodnit jen tím, že poplatník byl v prodlení s úhradou, a protože spolupracoval, nepostihlo jej zvýšení na trojnásobek, ale jen na dvojnásobek. Naopak nestanoví-li zákon či obecně závazná vyhláška vydaná k jeho provedení žádná kritéria, musí správce poplatku o to důkladněji posuzovat všechny podstatné skutkové okolnosti, kterými se vyznačuje konkrétní věc, a o to pečlivěji popsat v odůvodnění všechny úvahy, které ho vedly k tomu či onomu hodnocení různých aspektů věci. Neprovede-li toto posouzení správce daně v prvním stupni, přechází povinnost na odvolací orgán, který - ať už hodlá odvolání zamítnout, nebo napadené rozhodnutí změnit (třetí procesní možnost podle § 116 daňového řádu, totiž zrušit napadené rozhodnutí a zastavit řízení, tu nepřípadá v úvahu) - musí reagovat na odvolací námitky a ze svého hodnocení vyvodit právní závěry.”
16. Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Pokud právní předpis nestanoví bližší kritéria pro míru zvýšení, je v pořádku, že správce poplatku poukáže na délku prodlení a na polehčující okolnost spočívající v tom, že stěžovatelka s ním spolupracovala. To je však jen nezbytný základ úvahy správce daně; na něj pak musí navázat další posouzení specifických okolností a konkrétních argumentů, které již před vydáním platebního výměru a posléze i v odvolání uplatňoval poplatník.”
17. Nejvyšší správní soud konstatoval, že je nezbytné přihlédnout i „k obecnějšímu účelu zvýšení místního poplatku podle § 11 odst. 3 pokračování zákona o místních poplatcích. Ustanovení má zjevně sankční povahu: právě proto, že se v agendě místních poplatků neuplatňují penále, úroky a pokuty podle daňového řádu (§ 11 odst. 4 zákona o místních poplatcích), se tu dává správci poplatku možnost zvýšit finanční zatížení těch poplatníků, kteří řádně neplní svou poplatkovou povinnost (ať už proto, že platit nechtějí vůbec, nebo proto, že jsou liknaví).”
18. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že je „povinností správce poplatku - a nesplnil-li ji on, pak povinností žalovaného - vypořádat se se všemi konkrétními okolnostmi, které způsobily, že stěžovatelka neuhradila poplatek ve lhůtě k tomu určené. Žalovaný se dosud spokojil jen s argumentem, že stěžovatelka byla v prodlení; tento argument je však nedostatečný - ostatně spíše

než o argument jde o vlastní zákonnou podmínku, při jejímž splnění teprve může správce poplatku uvažovat o tom, zda poplatek zvýší a o kolik.”

19. Nejvyšší správní soud konečně uvedl: „Není také pravda, že žalovaný nemůže zasahovat do správního uvážení správce daně, tj. měnit hodnotu zvýšení stanovenou v platebním výměru. Je běžné, že odvolací orgán (ať už v daňovém řízení, nebo obecně v řízení správním) mění výši částky uložené k úhradě správním orgánem prvního stupně, typicky u pokut za přestupek či správní delikt, jejichž rozmezí mezi dolní a horní hranicí bývá dosti široké. V daňovém řízení je pak specifikem to, že odvolací orgán nemůže zrušit rozhodnutí vydané v prvním stupni a vrátit věc k dalšímu řízení a nápravě vad, nýbrž musí v případech potřeby sám změnit napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně. Je tedy naopak povinností žalovaného - poté, co zhodnotí dosud nehodnocené okolnosti případu - aby sám zvážil, zda je dvojnásobné zvýšení poplatku v této věci namístě, a aby tomu přizpůsobil výrok přezkoumávaného platebního výměru.”

B.

20. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán uvedl, že žalobce poplatek v části odvedl i od osob s pobytem v obci Nejdek. Dále konstatoval, že část poplatku byla zvýšena na dvojnásobek a uvedl: „Příjemce dosud tuto částku vybraných poplatků řádně neodvedl a nejedná se u něj o první pochybení v tomto smyslu. Správce poplatku má za prokázané, že příjemce neodvedl poplatky včas nejméně ve třech předchozích poplatkových obdobích (I. pololetí roku 2021 a II. i I. pololetí roku 2020). Proto správce poplatku využil již vyšší násobek zvýšení poplatku, přičemž mohl využít zákonné možnosti ho zvýšit až do výše jeho trojnásobku v souladu s § 11 zákona o místních poplatcích. Proto bylo vyměřeno, jak je výše uvedeno.”
21. Před vydáním prvoinstančního rozhodnutí proběhla e-mailová komunikace mezi prvoinstančním orgánem a žalobcem. V této komunikaci se prvoinstanční orgán nezmínil o plánovaném dvojnásobném zvýšení poplatku a žalobce v e-mailu ze dne 26. 1. 2022 krom jiného uvedl: „Co se týká výše doplatku, počkáme tedy na platební výměr, který jsme připraveni obratem uhradit. Věřím, že v rámci naší dosavadní spolupráce nebudete zvažovat nějaké sankce, způsobené drobným zpožděním úhrady. Situace je nyní nepřehledná i pro naše účetní oddělení a nejedná se o úmysl neplatit včas i přes všechny COVID složitosti, které náš obor taktéž zasáhly nemalou měrou.” Prvoinstanční orgán se k citovanému tvrzení žalobce v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nijak nevyjádřil.
22. V odvolání proti platebnímu výměru pak žalobce mimo jiné uvedl: „Správce poplatku nevzal při svém rozhodování vůbec v úvahu, že plátce poplatku je oblíbenou navštěvovanou destinací a podporuje tak rozvoj turistického ruchu v Nejdecké oblasti. Patří také mezi největší ubytovatele v působnosti města Nejdek. Plátce poplatku si je vědom svých prodlev při placení místních poplatků z ubytování v letech 2020 i 2021. Docházelo k tomu však pouze v souvislosti s velmi těžkou ekonomickou situací, jež nastala v odvětví hotelnictví a gastronomie v souvislosti s celosvětovou pandemií SARS-CoV-2. Za této velmi složité situace se plátce poplatku soustředil na samotné ekonomické přežití a udržení pracovních míst. Za svůj velký úspěch považuje, že se mu v tomto období podařilo zachovat všechna pracovní místa, a tedy se dokázal vyhnout propouštění svých zaměstnanců. V současné době dokonce připravuje nový investiční projekt, který by umožnil rozvoj jeho podnikání a jehož základem je rozšíření lůžkové kapacity o dalších min. 70 lůžek. Tato investice vytvoří opět nové pracovní příležitosti, ale zároveň umožní navýšit místní poplatky z ubytování, jež budou příjmem do rozpočtu města Nejdek. V době, kdy plátce poplatku dokonce byl nucen zvažovat i krizovou variantu uzavření provozu svého hotelu, požádal o možnost splátkového kalendáře pro úhradu místních poplatků z ubytování, u kterých se nacházel v prodlení. Bohužel tento splátkový kalendář mu nebyl správcem poplatku

schválen. Hlavním zájmem plátce poplatku je především řádně plnit své povinnosti, i když by k tomu mělo za určitých nepříznivých okolností docházet opožděně. V jednáních s Městským úřadem Nejdek se plátce poplatku snaží být vždy maximálně vstřícný, požadované podklady související s místním poplatkem předkládá včas a do doby, než nastaly ekonomické potíže v souvislosti s pandemií SARS-CoV-2, se u plátce poplatku jednalo pouze o drobné nedostatky. Evidenci všech ubytovaných vede plátce poplatku řádně a na jakékoli výzvy správce poplatku vždy reaguje okamžitě. Ze všech shora uvedených důvodů považuje plátce poplatku navýšení vyměřeného místního poplatku za nepřiměřeně tvrdé, jež není odůvodněné okolnostmi daného případu.”

23. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný uzavřel, že „správce poplatku již neměl jinou možnost než přistoupit na dvojnásobné zvýšení neodvedené části místního poplatku z důvodu, že daňový subjekt opětovně neprovedl včas ohlášení poplatkové povinnosti za uplynulá tři poplatková období ani neodvedl poplatky včas a ve správné výši, tzn. daňový subjekt se nepoučil z předchozích svých pochybení za uplynulá poplatková období zmiňovaná správcem poplatku v odůvodnění napadeného rozhodnutí a postupoval opět v rozporu s platnými právními předpisy.”
24. Ač žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval i shora citovanou část odvolání žalobce, nijak se k ní výslovně nevyjádřil, stejně tak se nevyjádřil ani k shora citované části e-mailu ze dne 26. 1. 2022.

C.

25. Obdobně jako ve shora zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu, ani v nyní souzené věci zákon ani obecně závazná vyhláška vydaná k jeho provedení nestanovila žádná kritéria, kterými by se měly správní orgány při zvyšování poplatků řídit. Bylo tedy na správních orgánech, aby o to důkladněji posuzovaly všechny podstatné skutkové okolnosti, kterými se vyznačuje konkrétní věc, a o to pečlivěji popsaly v odůvodnění všechny úvahy, které je vedly k tomu či onomu hodnocení různých aspektů věci.
26. Správní orgány obou stupňů této své povinnosti nedostály.
27. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán se vůbec nezabýval skutkovými okolnostmi, které žalobce vznesl před vydáním prvoinstančního rozhodnutí v e-mailu ze dne 26. 1. 2022.
28. Bez ohledu na tuto skutečnost bylo zejména na žalovaném, za situace, kdy se žalobce teprve z výroku prvoinstančního rozhodnutí dozvěděl o dvojnásobném zvýšení, aby reagoval na odvolací námitky a ze svého hodnocení vyvodit právní závěry.
29. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný zcela pominul shora citovanou část odvolání a vůbec se jí nezabýval. Za této situace nelze dospět k závěru, že by správní orgány důkladně posuzovaly všechny podstatné skutkové okolnosti, kterými se vyznačuje předmětná věc, a pečlivě popsaly v odůvodnění všechny úvahy, které je vedly k tomu či onomu hodnocení různých aspektů věci.
30. Vzhledem k tomu, že správní orgány pochybily, chybějí zde relevantní závěry správních orgánů o žalobcem uplatněných námitkách, které by se mohly stát předmětem soudního přezkumu. Není povinností soudu, nýbrž povinností správních orgánů, tyto námitky řádně vypořádat. Soud nemůže nahrazovat činnost správního orgánu a teprve v řízení soudním žalobci namísto správních orgánů sdělovat, zda jsou jeho námitky důvodné či nikoli.

VI.

Rozhodnutí soudu

31. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

32. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

33. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně a podal jejím jménem žalobu a repliku. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč, tj. 9 300 Kč za tři úkony právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem tři úkony, a proto soud přiznal žalobkyni částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2 142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 15 342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. června 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.